

küli oli näha, et noor mees tüdrukust enam hoolis, kui wangkreist, hoostest ja muist asjast. Tüdruk oli Hantsuga — see oli mäldri nimi — linna tulnud. Kuri waenlane sai pea aru, mil kõmbel ta oma aosa müüd kõige hõlpsamal viisil pidi korda saatma. Ta otsis rahva seast teist noort meest, rikka Wälja Priidu poega, Hantsu ja tüdrukuga ühest wallast, kes mõlemailse tuttaroli. See tuli müüd ja palus tütarlast meelitava silma- ja libeda sõnaga, enesega koju sõita veise rohilise wangkre sees, kus lai ja tõuna iste pidi olema, ja kellega naad kermemini koju saaksid, kui suure tolmuise möldre wangrega. Rahe-teistkümmne iersta taga linnast wölkid nemad Hantsu oodata. K... förtsi. Kiisaja sündas tüdruku südames förfust polema, et ta auuks ja önneks pidas, rohilise wangkre sees linnast wälja sõita. Ilma palju nõuni pidamata istus ta peale ja pea oli rohiline wangker ümber nurga Hantsu linnast ära, veel üks silmapilk, siis ta ei kuulnud enam wangkre mürinatki kuvide peal. Ta seisik üksi oma wangkre juures. Maene Hants! sa ep olnud üksi; kiisaja oli su föriwas, aga sa ei pannud teda tähele! —

Aga pea äratas ta Hantsu jüdames förfugused mötted, mis mite head ega rahulised ep

olnud, sest ta sündia sai täis ja meel pahaks. „Seal te niiud föidab rikka naabrega rohilises wangkres; naad on ükski lageda maa peal ja metsas; tema rääqib, mis tahab, meelitab tüdrufut, töstab ehk minu peale kurje kõnesid, lahutab ta sündame minust ära!” Seda ja veel teist kurja mõtles Hants. Ja kui ta nönda mõtles, läks ta sündia ita palavamaks, ta ei võinud enam rahul seisita, käed värisesid nagu töres, rohkesti joosis higi ta silmist maha, waewalt sai ta hooste tele rauad suhu. Jal ta ep olnud nönda hooste pead sinna ja tenna kisfunud, ias veel — tema arivates — see ei võtnud uii palju aega, neid rakkedesse pannia ja igaühe rihma oma fehta seada. Viimaks ta istus peale, sõitis kui pöörane, et pea aegu üks laps wangkre alla pidi jäätma, ja kermestest traabisid hobusid linnast ja siis alevwist wälja. Aga nagu köik haigus oma hakatusest saadik järgeste kaowab, kinni ta pöörab, olgu surma ehk elu poolle — nönda läks kaa Hants ita äkilisemaks ja ajas hobused enam ja enam ruttama; naad joosid kaa auujuste, et rõõm oli peale waadata, sest niisugusi hobusid ei leita meie maal palju. Seda teadis Hants ja see tegi teda veel sõgedanaks, et ta väsimata piitsa plaksumas ja hobusid, seda enam naad joosid, seda enam